

Vypravování

Můj první den ve škole

Už týden před školou jsem se moc těšila na první den, ptala jsem se, co tam budeme dělat, jestli si budu rozumět se spolužáky a jaké budeme mít učitele. Ve školce jsem se nechtěla oddělit od svých přátel, ale stejně jsem se nemohla dočkat prvního dne. Začalo to tím, že jsem prošla školními dveřmi a uslyšela řev, jekot a smích dětí. Všichni pobíhali, někteří byli nervózní, někteří unudění a jiní nejistí. Přišla jsem do šatny, převlékla se a táta s mámou mne odvedli do třídy. Stála tam spousta dětí. Jedna dívka byla daleko od ostatních, přišla jsem za ní a seznámila se. Víím, že jsme se spolu potom hodně bavily, ale stejně si sedla se svou kamarádkou za školky. Pořádně si ani nepamatuji, s kým jsem seděla já, protože většina dětí seděla mamince na klíně, včetně mě. Když vešla paní učitelka do třídy, působila velice přívětivě, mile a přátelsky. Měla věk asi jako moje mamka, krátké hnědé vlasy, úsměv na tváři a jiskru v očích. Stoupla si před všechny děti a rodiče a hezky nás přivítala. Po chvíli nám rozdala papíry a řekla: „Napište na papírek své jméno a od začátečního písmena mi nakreslete obrázek např. Lenka se podepíše a nakreslí list. A pokud se neumíte podepsat, at~ to za vás udělají maminky.“ Já jsem nakreslila kytičku a podepsala se jako KAMILKA ☺ . Když jsme splnili svůj úkol většina dětí se ještě fotila a potom jsme mohli jít domů. Druhý den mě táta odvážel do školy, ale potřeboval rychle do práce, na důležitou schůzi. Já jsem si v tom spěchu zapoměla z auta vzít tašku. Celý den jsem neměla psací potřeby, přezůvky, nemohla jsem cvičit atd. Bylo to hrozné, učitelé se na mě dívali ošklivě a říkali si, že to se mnou nebude lehké... Ostatní dny už byly lepší, ale vždycky si vzpomenu, jak se na mě učitelé dívali a jaký to byl hrozný pocit.